

66

สืบสวน

เสียงปืนที่ดังขึ้นโดยไร้คำเตือนใดๆ กระแทกความสงสัย
เข้าไปใส่สมองของ Mr.O จนงงงัน สัมผัสต่อมาที่ชายหนุ่มรับรู้ก็คืออาการ
เจ็บแปลบที่แล่นเข้ามาในกระแสประสาทอย่างไม่คาดหมาย แขนขวา
ของเขาร้อนวาบ แรงปะทะจากคมกระสุนดีดร่างเอเยนต์หนุ่มหงายล้ม
ขณะในตาทั้งสองข้างยังเต็มไปด้วยความสับสน!

ร่างเอเยนต์หนุ่มกลิ้งกระแทกไปกับพื้นหญ้า หยาดเลือดแดงสด
สาดกระเซ็น Mr.E ที่ยืนอยู่ด้านข้างได้แต่มองภาพที่เกิดขึ้นด้วยอาการ
ตระหนก Mr.O กัดฟันระงับความเจ็บปวดพลุ่งพล่าน ตอนนี้ชายหนุ่ม
เริ่มเข้าใจเหตุการณ์ได้กระจ่างขึ้น เขาวาดมือซ้ายจิกเข้ากับพื้นหญ้า
อย่างแรงจนร่างหยุดไถล ลางสังหรณ์ด้านร้ายของเขากำลังร้องตะโกน
เตือนดังลั่นว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป

“Mr.O!!”

Mr.E ตะโกนสุดเสียง พุ่งถลันเข้าหาห้องที่นอนหมอบอยู่กับพินัยน์ตา Mr.O หดูลงอย่างรวดเร็ว เมื่อเขาพบว่าเจ้าของพินัยน์ตาสีเขียวพลันแผ่สัมผัสสังหารแหลมคมออกมา

“อย่าเข้ามา! หมอบลง!” เขาตะโกนเตือน Mr.E ที่กำลังตรงเข้ามาหา

เป็นเพราะเหตุการณ์ที่สร้างความสับสนหนักให้แก่ Mr.E เขาจึงไม่ทันได้สังเกตและระแวงระวัง ยิ่งมีความรู้สึกกว่าฝ่ายตรงข้ามที่พบเจอควรจะเป็นพวกเดียวกับตน จึงละวางความระวังลงมากกว่าครึ่ง แต่ภาพเหตุการณ์ตรงหน้ากลับอยู่เหนือความคาดหมายจนเขาสับสนทำให้นาทีนี้ Mr.E รู้เพียงอย่างเดียวว่า เขาเป็นห่วง Mr.O ที่ถูกยิงจนไม่ได้สนใจกับเหตุการณ์รอบข้าง

Mr.O ช่มความเจ็บปวดเท่าที่จะทำได้ เขาริบยันตัวลุกขึ้นเป็นฝ่ายพุ่งถลันเข้าหา Mr.E

แต่เรื่องเลวร้ายที่คาดเอาไว้กลับเกิดขึ้นเร็วกว่าที่จะยับยั้ง

ปัง!

เสียงปืนคำรามลั่นดังเป็นครั้งที่สอง ในฉับพลันเอเยนต์ทั้งคู่สัมผัสได้ถึงอันตรายคุกคาม

Mr.E สะท้านไปทั้งร่าง สัมผัสรับรู้บ่งชี้ว่าเขาเองกำลังจะตกเป็นเป้าหมาย ชายหนุ่มย่อร่างลงต่ำตามสัมผัสที่รับรู้ แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเร็วเกินไป

ขาขวาของเขาถูกคมกระสุนเจาะเข้าใส่ แรงปะทะทำให้ร่างใหญ่ล้มคว่ำ วินาทีนี้ความเจ็บปวดมีมากพอๆ กับความไม่เข้าใจ พินัยน์ตา

Mr.E สับสนั่นทัก แทบจะเป็นเรื่องสุดท้ายในชีวิตที่เขาคาดคิดว่าจะเกิดขึ้นกับตนเอง เขาแทบไม่เชื่อว่า Mr.Z จะเป็นคนลั่นกระสุนใส่เขา!

Mr.O สบถด้วยความเจ็บใจ วินาทีที่เขาพุ่งเข้าถึงตัว Mr.E ก็เข้าไป ภาพที่เห็นคือร่างของเพื่อนที่นอนหายใจหนักอู่กับพื้นหญ้า ใบหน้าเกร็งเซม็ง มือขวาบีบกุมอยู่บริเวณจุดที่ถูกยิง เลือดแดงสดไหลทะลักออกมาย้อมพื้นหญ้าน้ำด้านข้างจนแดงฉาน

“ทำไม!! Mr.O ทำไม นั่นมัน นั่นมัน!!” Mr.E ตะคอกถามเกรี้ยวกราด ในดวงตาราวสัตว์ป่าขณะนั้นสาดสะท้อนความแค้นสาหัส เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาต้องสัมผัสกับความรู้สึกถูกหักหลัง

“ตอนนี้ผมไม่มีเวลาอธิบายอะไรทั้งนั้น รู้แต่เพียงว่าตอนนี้เขาไม่ใช่คนที่คุณรู้จักอีกต่อไป”

Mr.O พุดอย่างรวดเร็วด้วยน้ำเสียงแหบพร่า สลับกับการหอบ ขณะนี้เอเยนต์ทั้งคู่อยู่ในลักษณะหมอบต่ำ การโจมตีที่ไม่คาดหมายทำให้พวกเขาไม่มีเวลาดึงตัวด้วยซ้ำ Mr.O ยังจำได้ว่าความรู้สึกแรกเมื่อเขารู้ว่า Mr.Z ทรมานและเป็นคนลักพาตัว ดร.อชิรญาไปคือความรู้สึกอย่างไร

วินาทีนั้นเขาไม่ต้องใช้สมองไตร่ตรองด้วยซ้ำ คำว่าเป็นไปไม่ได้ก็ผุดขึ้นมาลบล้างความสงสัยทั้งหมดทันที แต่เหตุการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ตรงหน้าเหมือนมีดที่ย้อนแทงเขาอย่างแสนสาหัส!

ลมราตรีกรีดพัด อากาศเย็นเยียบลงเรื่อยๆ แทบจะพอกๆ กับอุณหภูมิเลือดในกายของพวกเขา Mr.O เป็นฝ่ายที่ตั้งสติได้เร็วกว่า เขาอยู่ในลักษณะหมอบ มองเซม็งไปยังเจ้าของยานยนต์ตามรถที่อยู่น่าออกไป ในความมืดปรากฏเพียงเงาร่างสลัวเลือนราง การโจมตีเมื่อครูนี

ทำให้พวกเขาทิ้งระยะห่างออกมามากกว่าเดิม แต่พวกเขารู้ดีว่า ‘ระยะห่าง’ ไม่ได้ช่วยทำให้พวกเขาปลอดภัยมากขึ้นแม้แต่หน่อย

ปัง! ปัง!

เสียงกระสุนระเบิดซ้อนกันดังขึ้นโดยไม่ปล่อยเวลาให้พวกเขาตั้งตัวติด เอเยนต์ทั้งคู่เร่งเข้าประสาธน์สัมผัสทั้งหมดให้แหลมคมที่สุดเท่าที่จะทำได้ในระยะเวลาอันสั้น เตรียมตัวรับกับกระสุนสังหารที่พุ่งเข้าใส่ เหตุการณ์หลังจากนี้ต่อไปตัดสินชีวิตกันวินาทีต่อวินาที!

Mr.O สะท้อนไปทั้งร่างเมื่อเขาสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่าง ชายหนุ่มยกมิดทมิฬขึ้นวาดสะบัดไปตามสัญชาตญาณ เสียงโลหะปะทะดังสะท้อนขึ้นสองครั้งเมื่อเขาปิดกระสุนที่พุ่งเข้าใส่ขมับซ้ายให้พ้นทาง สิ่งที่ยังค้างอยู่คืออาการเจ็บชาที่มือขวาซึ่งถือมิดที่ใช่ปิดกระสุน แรงปะทะทำให้ง่ามมือชายหนุ่มฉีกขาดจนเลือดไหลซึม

Mr.O รีบหันไปมอง Mr.E ที่อยู่ด้านข้างด้วยความเป็นห่วง Mr.E กำลังถือหินก้อนหนึ่งไว้ในมือขวา สภาพของหินใหญ่แหวกเว้าขาดไปครึ่งก้อน บริเวณกึ่งกลางมีรอยทะลุจากคมกระสุน

อาการเครียดวิตกกังวลปรากฏชัดบนใบหน้าทั้งคู่ เพราะเขารู้ดีว่าเหตุการณ์หลังจากนี้จะเป็นทวีความสาหัส

ตามปกติแล้วการเล็งยิงในความมืดแบบนี้ให้เข้าเป้าหมายแทบจะเป็นไปไม่ได้ ข้าเป้าหมายยังอยู่ในลักษณะหอบรอบกับพื้น ยิ่งทำให้เป้ายิ่งแคบลง แม้กระทั่งตัว Mr.O เองที่มีประสาทสัมผัสเหนือปกติก็ยังไม่มั่นใจว่าจะทำได้ แต่ไม่ใช่สำหรับคนที่อยู่เหนือความปกติอย่าง Mr.Z

ด้วยทักษะสัมผัสที่อยู่เหนือปกติทำให้ความมืดและลักษณะของ

เป้าไม่ใช่อุปสรรคสำหรับลั่นกระสุนสังหาร คุณสมบัติพิเศษที่เด่นชัดเฉพาะตัวทำให้ Mr.O ไร้ข้อสงสัยว่าศัตรูเบื้องหน้าไม่ใช่ใครอื่นแน่นอนนอกจาก Mr.Z!

สรรพเสียงพลันเงียบลงหลังจากเสียงกระสุนสังหาร แต่ Mr.O กลับรู้สึกได้ว่ามวลอากาศโดยรอบกำลังโถมทับเข้าใส่ร่างจนหนักอึ้งเป็นलगสังหารจนถึงเหตุเลวร้ายสาหัสที่กำลังจะโถมเข้าใส่ร่างกับคลื่นคลั่ง นั่นเพราะเขารู้ดีว่า Mr.Z มีความสามารถที่จะสาดกระสุนเข้าใส่พวกเขาไม่ยั้ง แต่กลับลั่นกระสุนใส่เพียงสองนัด?

ลมราตรีกรีดพัดระยออดไม่ใหญ่เคลื่อนไหวเสียดสีส่งเสียงดังแผ่วราวกับจะกระซิบเตือนถึงอันตรายบางอย่าง เอเยนต์ทั้งสองยังอยู่ในลักษณะหมอบนิ่ง ขณะที่ฝ้าสังเกตรความเคลื่อนไหวของชายผู้นั้นดามรด

ทุ่งเลียนแบบธรรมชาติโล่งกว้างเงียบงันจน Mr.O ได้ยินเสียงลมหายใจของตนเองอย่างชัดเจน สัญชาตญาณของชายหนุ่มกำลังกระซิบเร่งเร้าว่ามีอะไรบางอย่างไม่ถูกต้อง เขาหันไปสบตากับ Mr.E ที่หมอบนิ่งอยู่ด้านข้าง สีหน้าของเพื่อนร่วมงานกับบอกชัดว่ารู้สึกเช่นเดียวกันกับเขา

ขณะ Mr.O พยายามหาต้นเหตุของความรู้สึกผิดปกติที่กำลังเข้าครอบคลุ่บบรรยากาศจนทำให้อึดอัด ทันใดนั้นความเงียบงันพลันแจ้งบอกอะไรบางอย่างกับเขา สิ่งที่ชายหนุ่มได้ยินนั้นบางเบา แต่กลับทำให้เขาสะท้านไปทั้งร่าง มันคือเสียงกลไกโลหะที่กระทบกัน

“ออกห่างจากตรงนี้เร็วที่สุด!”

Mr.O ตะโกนแตกตื่น โดยไม่ต้องเสียเวลาลถาม Mr.E ที่อยู่ด้าน

ข้างริบเคลื่อนที่ตามทันที เอเยนต์ทั้งคู่พุ่งถลันออกจากบริเวณที่หมอบอยู่ เพียงไม่กี่วินาทีให้หลังเสียงปืนพลันลั่นสะท้าน ตามมาด้วยเสียงระเบิด แสงสีแดงส้มสาดสว่างแทรกผ่านความมืด ลูกไฟใหญ่พุ่งปะทุขึ้นจากพื้น มวลอากาศร้อนระอุพัดกระพือเสียดบาดผิวหนังคนทั้งคู่จนแทบร้อน

ร่างเอเยนต์ทั้งสองกลิ้งกระแทกลงบนพื้นหญ้า ในขณะที่ทันหันพวกเขาแทบไม่มีเวลาผ่อนคลายลงเลยด้วยซ้ำ ถึงจะหลบออกมาได้อย่างฉิวเฉียด แต่ความร้อนจากแรงระเบิดที่แผ่กระจายยังคงคุกคามจนผิวหนังบางส่วนของพวกเขาถูกเผาจนเป็นแผลไหม้พอง

Mr.O เหลียวกลับไปมอง ภาพที่เห็นทำให้เขาเย็นวาบไปทั่วแผ่นหลัง ชายหนุ่มนี้ก่อกวนคุณความระแวงระวังที่กระตุ้นเตือนให้เคลื่อนไหว เพราะว่าเขารู้จักนิสัยของ Mr.Z พอสมควร เมื่อครู่นี้จุ๊ๆ Mr.Z ก็หยุดใจมดี ทำให้เขาพอจะคาดเดาได้ว่าเรื่องเลวร้ายกว่าจะเกิดขึ้น

การโจมตีจาก Mr.Z ที่ไม่สามารถดับชีวิตของพวกเขาได้คือแรงขับให้เขาใช้ไฟโบลูสุดท้ายออกมา Mr.O รู้ว่า Mr.Z มักจะประเมินสถานการณ์ หากเขาพบว่าศัตรูตั้งมือมากเกินไป คนอย่างเขาจะไม่ปล่อยให้ศัตรูที่หมายตามีลมหายใจได้นาน ด้วยนิสัยเฉพาะตัวที่ต้องการกำจัดเป้าหมายอย่างราบคาบและรวดเร็ว เมื่อครู่นี้เสียงโลหะกระทบกันที่ความเสียดนำพามอบอกให้ Mr.O รู้ว่า ชายฉกรรจ์ตามรกดกำลังสับเปลี่ยนกระสุน และกระสุนเพียงชนิดเดียวที่คนอย่าง Mr.Z จะนำมาใช้เพื่อชี้ขาดความเป็นความตายของศัตรูที่คิดว่าเป็นตัวปัญหายากกำจัด ก็คือกระสุนหัวระเบิด!

เปลวไฟบางส่วนยังลุกไหม้ลามเลียพื้นหญ้าจนไหม้เกรียม เศษดินปลิวกระจายจนบนพื้นปรากฏรอยยุบลงลึกหากชะล่ำใจแค่ไม่กี่วินาที สิ่งที่จะถูกแรงระเบิดฉีกกระชากคงไม่ใช่แค่พื้นหญ้า แต่กลายเป็นร่างกายของพวกเขา

Mr.O เหลียวมองไปรอบตัวอย่างรวดเร็ว สิ่งที่ทำให้เขารอดจากเหตุการณ์เฉียดตายเมื่อครู่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ เขาประมวลเหตุการณ์บวกเข้ากับนิสัยเฉพาะตัวของ Mr.Z ชายหนุ่มรู้ดีว่าต่อไปอะไรจะเกิดขึ้น กระสุนหัวระเบิดที่ Mr.Z ใช้มีจุดด้อยเพียงอย่างเดียว นั่นคือระยะเวลา กระสุนหัวระเบิดไม่สามารถยิงอย่างต่อเนื่องได้เพราะความร้อนที่ค่อนข้างสูงขณะที่ยิงผ่านปากกระบอก ในเมื่อกระสุนนัดแรกพลาดเป้า ก็เท่ากับยืดเวลาทางรอดให้แก่พวกเขามากขึ้น แต่ก็เพียงแค่นี้ไม่กี่วินาที จนกว่ากระสุนนัดต่อไปจะถูกยิงออกมา และอาจหมายถึงชีวิตของพวกเขา!

ด้วยพื้นที่โล่งกว้างของทุ่งหญ้า Mr.O ไม่มีความมั่นใจว่าพวกเขาจะหลบกระสุนต่อไปได้นานแค่ไหน สิ่งที่ต้องการคือบริเวณปลอดภัยที่มั่นใจได้ว่าจะยื้อเวลาให้เขามากพอที่จะมีเวลาคิดและรับมือกับสถานการณ์

แวตตาที่เครียดเขม็งของ Mr.O เจือปนด้วยประกายแห่งความหวัง เมื่อเขาพบกับสิ่งที่อาจจะทำให้พวกเขาเอาตัวรอดจากเหตุการณ์ร้ายที่เพื่อนร่วมตายของเขาพยายามยัดเยียดให้ มันเป็นก้อนหินขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่กลางทุ่งหญ้า ด้วยลักษณะที่เป็นชะง่อนหินใหญ่ทำให้ Mr.O พอจะคาดหวังได้ว่ามันคงสามารถต้านรับกระสุนหัวระเบิดได้ไม่ต่ำกว่าสี่ครั้ง และพอจะทำให้เขามีเวลาสำหรับวิเคราะห์เหตุการณ์

แก้ปัญหา

“นั่น!”

Mr.O ตะโกนบอก Mr.E ที่อยู่ด้านข้าง เอเยนต์ร่างใหญ่ถึงความหมายได้ทันที พวกเขาพุ่งถลันอย่างรวดเร็วเข้าหาหินใหญ่

ในเวลาเดียวกัน นัยน์ตามรกตที่เฝ้ามองความเคลื่อนไหวของศัตรูที่หมายชีวิตพลันหดหู่ บ่งบอกถึงปฏิกิริยาความไม่พอใจ ในขณะที่ความอัมพาตกลับยิ่งฉายชัด ในขณะที่สภาพจิตใจของ Mr.Z ไม่ปกติ การดับลมหายใจศัตรูที่พยายามกระเสือกกระสนและคิดว่าพวกมันอาจจะมีทางรอด ยิ่งทำให้ชายหนุ่มรู้สึกได้ถึงความทรมานอย่างประหลาด ด้วยจักขุสัมผัสที่เหนือกว่าปกติทำให้เขาจับภาพการเคลื่อนไหวของเป้าหมายได้อย่างชัดเจน เขาเห็นเป้าสังหารทั้งสองกำลังจะเข้าใกล้ชะง่อนหิน และหากปล่อยให้หลบเข้าด้านหลังได้สำเร็จ เรื่องราวคงจะยิ่งยืดเยื้อยุ่งยาก

ทันใดนั้น นัยน์ตามรกตที่มองผ่านศูนย์เล็งบนปากกระบอกปืนพลันเปล่งประกายคมวาว สัมผัสจากปืนที่ตนเองกุมกระชับอยู่บอกเขาว่ามันพร้อมลั่นกระสุนสังหารนัดต่อไปแล้ว นิ้วที่สอดอยู่ในโกร่งไกปืนเหนียวซ้ำๆ ขณะสายตาจับภาพเป้าหมายได้อย่างชัดเจน

Mr.O และ Mr.E เคลื่อนที่เข้าหาชะง่อนหินด้วยความเร็วที่สุดเท่าที่พวกเขาจะทำได้ แต่บาดแผลของพวกเขาทั้งคู่กลายเป็นอุปสรรคที่บั่นทอนขีดความสามารถทางร่างกายลง การกระเด้งด้วยสายตาทำให้ Mr.O คาดเดาได้คร่าวๆ ว่าเป้าหมายเบื้องหน้าคงอยู่ไม่ห่างกว่าสิบเมตร เขาเหลียวกลับไปมองด้านหลัง รู้สึกคลายใจลงที่พบ Mr.E ตามมาอยู่

ด้านหลังติดๆ

ฉับพลัน สัมผัสสังหารที่ไม่คาดหมายคุกคามจน Mr.O สะท้อน
ไปทั้งร่าง เขาอุกคึดได้ทันทีว่าเวลาหมดลงแล้ว ทางเดียวที่ทำได้คือพุ่ง
เข้าหาหินใหญ่ให้เร็วที่สุดก่อนจะถูกระเบิดฉีกร่าง แต่ก็ยังเข้าไป เสี่ยง
ป็นดั่งขึ้นขณะที่พวกเขาอยู่ห่างจากเป้าหมายแค่นี้ไม่กี่เมตร

บรื้มมมม!!

เสียงระเบิดดังขึ้นตามมามาหลังจากกระสุนหัวระเบิดกระทบ
เป้าหมาย ลูกไฟแดงฉานลุกพลุ่งโพล่งขึ้นกลางอากาศ แสงระเบิดฉีก
กระซอกหินใหญ่จนเว้าแหว่ง เศษหินปลิวกระจาย หินละเอียดบางส่วน
กลายเป็นควันขาวคลุ้ง

Mr.Z ยืนแน่นิ่ง ดวงตาเขียวมรกตจับจ้องไปยังกลุ่มควันสีเทา
ที่ลอยคลุ้งด้วยความคาดหวังว่าจะพบกับเศษซากร่างกายของเป้าหมาย
เกลื่อนกระจายไหม้เกรียม ลมราตรีกรีดพัดอีกระลอกเป่าควันจน
เบาบางลง

นัยน์ตาสีเขียวมรกตเกร็งเขม็งสาดประกายอำมหิต เขาพบว่า
เบื้องหลังกลุ่มควันมีเพียงรอยไหม้ดำเกรียมบนพื้นหญ้า ความเสียหาย
เดียวที่เห็นได้ชัดคือรอยเว้าแหว่งบนก้อนหิน ไม่มีซากร่างอย่างที่วาด
หวัง

Mr.O แอบหลังพิงก้อนหิน เขาหลบหายใจรุนแรงพลางโอดสาส์น
หนักหน่วงเพราะกลุ่มควันจากเศษหิน ซายหนุ่มหันไปมอง Mr.E ที่
กำลังลูบเลือดที่แผลไหม้รอยใหญ่บนแขนขวา ผิวหนังบางส่วนบริเวณ
ต้นแขนของเขาไหม้พอง เปิดถลอกกลายเป็นสีแดงสดอาบเลือด
บริเวณซีกขวาของชุดดำที่สวมขาดวินจากรอยไหม้

เมื่อครู่นี้ขณะที่ Mr.O รู้สึกได้ถึงสัมผัสศุภคฤคามา เขาพบว่าตนเองเข้าไปก้าวหนึ่ง ด้วยกระสุนที่มีความเร็วเสียงและความแม่นยำในการยิงของ Mr.Z แค่อเสียงปืนดังขึ้นก็เท่ากับว่าเขาเป็นคนตายไปแล้วครึ่งตัว แต่คนที่รู้สึกตัวเร็วกว่าคือ Mr.E

เขาพุ่งกระแทกเข้าไปใส่ Mr.O ทันที ทำให้ร่างของพวกเขาพุ่งถลันเข้ามาหลังหินใหญ่ทันเวลา แต่ถึงอย่างนั้นเพลิงจากระเบิดก็ยังเล่นงานร่างกายบางส่วนของเขา Mr.E ชายหนุ่มที่รอดชีวิตมาได้ฉวยเฉียดมองเพื่อนด้วยสายตาสำนักขอบคุณ

Mr.O ถอนหายใจหนัก พยายามปรับสภาวะการหายใจให้กลับมาเป็นปกติเร็วที่สุด ชายหนุ่มเริ่มคิดวิเคราะห์อย่างรวดเร็วทันที ถึงเหตุการณ์วิกฤตยังไม่คลี่คลายทั้งหมด แต่อย่างน้อยตอนนี้เขาก็คิดไม่ผิดที่ใช้หินใหญ่เป็นเครื่องกำบัง มันคงช่วยประวิงเวลาได้มากพอที่เขาจะสามารถรับมือกับสถานการณ์นี้ได้

ตอนนี้ Mr.O ไม่มีข้อสงสัยแม้แต่้อยตักค้างอยู่ในสมอง ถึงคนที่โจมตีเขาคือ Mr.Z แต่ก็ไม่ใช่คนเก่าที่เคยรู้จัก ตอนนี้เขาถูกรอรับงำโดยสมบรูณ์ แค่เพียงการพบหน้าและคำพูดคงไม่สามารถถึงสติของ Mr.Z กลับมาได้แน่ อาการลำบากใจฉายขึ้นในแววตาของ Mr.O เมื่อเขาหยิบอุปกรณ์สีเงินวาวลักษณะคล้ายปืนออกมาจากกระเป๋า

ภายในอุปกรณ์บรรจุหลอดแก้วที่มีของเหลวสีฟ้าใสอยู่ ทางด้านปากกระบอกของอุปกรณ์เป็นเข็มยาว มันคือปืนที่องค์กรประติษฐานขึ้นมาเป็นพิเศษสำหรับภารกิจนี้ ของเหลวภายในเป็นสารที่ออกฤทธิ์ต่อสมอง ใช้สำหรับดึงความเป็นตัวตนของ Mr.Z กลับมา

แต่ผลข้างเคียงที่รุนแรงของมันทำให้องค์กรยังไม่ตัดสินใจใช้

เพื่อรักษา Mr.Z เพราะการออกฤทธิ์รุนแรงทำให้อาจจะเกิดโอกาสที่ระบบเซลล์สมองรับผลของฤทธิ์ยาไม่ไหว ทำให้เกิดอาการสมองตายจากการคำนวณโอกาสความเป็นไปได้ที่จะเกิดผลข้างเคียงนั้นมีสูงถึงห้าสิบลเปอร์เซ็นต์ ในเมื่อตัวยามาอยู่ในมือของ Mr.O นั้นหมายถึงเขาคือผู้ตัดสินใจว่าจะใช้ยากับ Mr.Z หรือไม่ และหากเกิดผลข้างเคียงจากตัวยาจนทำให้สมองตายเมื่อฉีดเข้าสู่ร่างกาย Mr.O ก็คือผู้ที่ต้องแบกรับความรู้สึกผิดบาปที่ฆ่าเพื่อนร่วมตายด้วยมือตนเอง!

ในแววตาของชายหนุ่มยังเต็มไปด้วยความลังเลสับสน แต่ดูเหมือนเหตุการณ์วิกฤตยิ่งจ่อประชิดเข้ามาโดยไม่ปล่อยเวลาให้ตั้งตัวเสี่ยงระเบิดดังสะท้อนขึ้นอีกครั้ง แผ่นหลังที่พองขึ้นใหญ่อยู่สัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะเทือนรุนแรง ใจร้อนบางส่วนจากแรงระเบิดยังข้ามก้อนหินมาคุกคามเสียดผิวหนัง เสี่ยงก้อนหินที่โดนป่นสลายร่วงกราวดังลั่น รอยแหว่งบนก้อนหินขยายกว้างขึ้นอีก

เวลาตัดสินใจของ Mr.O กำลังน้อยลงทุกทีแล้ว!

เอเยนต์หนุ่มถอนหายใจหนักหน่วง เขากำป็นบรรจสุสารเกร็งแน่นจนเส้นเลือดผุดโปนขึ้นบนหลังมือ ความลังเลในแววตาลดลงไปกลายเป็นความอึดอัดเจ็บแค้นที่ฉายชัดขึ้นมาแทนที่ Mr.O รู้ว่าเขาหมดทางเลือกอื่นอีก ทางสุดท้ายมีแต่ต้องเสี่ยงเท่านั้น

เขาหันไปสบตา กับ Mr.E ที่อยู่ด้านข้าง เตรียมพร้อมสำหรับแผนการรับมือกับชายฉันทามรกด โดยไม่ต้องพูดอีกฝ่ายก็รู้ได้ทันทีว่า Mr.O กำลังจะโจมตีเพื่อตัดสินใจฆ่า Mr.O คำนวณช่วงห่างของระยะเวลาการยิงกระสุนหัวระเบิดแต่ละครั้ง เขาพบว่ามันมีช่วงห่างกันประมาณเกือบหนึ่งนาที่

จากการยิงหลายครั้งที่ผ่านมา Mr.Z ลั่นกระสุนทันทีเมื่อถึงช่วงกำหนดเวลาที่ยิงได้ด้วยลักษณะนิสัยของ Mr.Z ที่เขาเคยชิน Mr.O รู้ดีว่ารูปแบบการโจมตีของเขาไม่ได้ซับซ้อนพลิกแพลงมากนัก แต่จะเน้นไปที่ความเร็วเจียบคมและแม่นยำมากกว่า เพราะฉะนั้นเขาคาดเดาว่าการโจมตีครั้งต่อไปจะเกิดขึ้นในรูปแบบเดิม

Mr.O เริ่มนับถอยหลังในใจ 3...2...1...

ปัง บรี่มมมม!!!!

กระสุนหัวระเบิดเจาะทะลวงก้อนหินจนแตกกระจาย หินใหญ่เว้าแหว่งมากขึ้นจนเกือบหมด เป็นอย่างที่เขาคาด หินก้อนนี้รับการโจมตีได้ประมาณสี่ครั้ง ตอนนี้เหลือเพียงครั้งเดียว และเป็นครั้งสุดท้ายที่จะชี้ขาด

การโจมตีเมื่อครู่ของ Mr.Z ยืนยันความคิดของ Mr.O ได้อย่างดีว่า เขาคาดเดาถึงลักษณะนิสัยของอีกฝ่ายได้อย่างถูกต้อง และการโจมตีครั้งสุดท้ายก็ต้องเป็นแบบเดิม ที่ Mr.Z จงใจยิงอัดกระแทกใส่ก้อนหินก็เพื่อทำลายที่กำลังชีวิตของพวกเขา

เพราะนอกจากหินก้อนนี้แล้ว ในระยะเกือบร้อยเมตรรอบบริเวณไม่มีที่กำบังอื่นใดอีกที่จะป้องกันพลังทำลายของกระสุนหัวระเบิดได้ เมื่อไรที่ป้องกันพวกเขาก็จะมีสภาพไม่ต่างอะไรจากสัตว์เลื้อยที่โดนล่า ไม่ช้าก็เร็วต้องตกเป็นเหยื่อกระสุนหัวระเบิดแน่

Mr.O เริ่มนับถอยหลังในใจ พร้อมวางแผนจู่โจมกับ Mr.E เหตุการณ์ทุกอย่างกำลังจะจบลงภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งนาทึ่!

67

วารีวิบัติ

พันธรัตน์ รัตนพันธ์ ยืนอยู่ข้างๆ Mr.R ในแวตตาเด็กชาย
ยังเต็มไปด้วยอาการผวาหวาดกลัว เพราะเมื่อครู่นี้เขาเพิ่งรอดพ้น
จากคมเขี้ยวแห่งความตายมาได้อย่างฉิวเฉียด เมื่อไม่กี่นาทีก่อนมนุษย์
ครึ่งสัตว์ตัวหนึ่งโผล่พรุดขึ้นบริเวณกราบซ้ายของเรือ ห่างจาก
พันธรัตน์แค่ไม่ถึงสองเมตรด้วยซ้ำ

เพียงแค่รูปลักษณะชวนสยงของก็ทำให้พันธรัตน์ขวัญกระเจิง ขณะ
อันตรายคุกคามเข้ามาอย่างไม่คาดหมาย เด็กชายได้แต่ยืนตัวแข็ง ปีน
ที่ Mr.R ให้ไว้ป้องกันตัวกลายเป็นเพียงท่อนเหล็กไร้ค่าไปทันที เมื่อผู้ที่
ถือมันอยู่ไม่มีสติมากพอที่จะเหนียวไกเล็งยิง

ดวงตาสีเหลืองอำพันอย่างสัตว์ของมันวาวโรจน์ขึ้นขณะที่เงื่อ
หอกยาวแหลมไปด้านหลังด้วยเจตนาต้องการพุ่งคมหอกเข้าไปใส่ร่าง

ของเด็กชาย ในวินาทีคับขัน เสียงปืนพลันลั่นสะท้านขึ้น คมกระสุนเจาะทะลวงเข้าไปในส่วนหัวของมันเป็นอย่างแม่นยำ ร่างมนุษย์ครึ่งสัตว์เลื้อยคลานถูกเป้าสมอง หยาดเลือดแดงฉานสาดกระจาย ก่อนที่ร่างของมันจะจมหายลงสู่สายน้ำที่มีมิด

เหตุการณ์อันตรายที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากการโหมโจมตีของพวกเขา มันมุ่งถึงความสนใจของ Mr.R ทำให้เอเยนต์หนุ่มเกิดช่องว่างในสมาธิ แต่ด้วยประสาทรู้ที่เห็นอกปดทำให้เขาดึงสติกลับมาจับมือได้ทัน

การจู่โจมเมื่อครู่ของพวกมันบ่งอย่างชัดเจนว่าที่จริงแล้วเป้าหมายการสังหารคือเด็กชาย ไม่ใช่ Mr.R!

“ระวังตัวด้วยนะครับ”

Mr.R พุดกำชับเขาสั้นๆ ก่อนจะหันไปจับมือกับการโจมตีที่โหมกระหน่ำเข้าใส่โดยแทบไม่ปล่อยเวลาให้ตั้งตัว แต่สำหรับพันธุรัตน์แล้ว เด็กชายรู้สึกเจ็บใจกับความไร้ประโยชน์ของตนเอง ถ้าหากเมื่อครู่เขาพลาดท่าถูกโจมตีคงจะโทษใครไม่ได้นอกจากตนเอง

พันธุรัตน์สังเกตเห็นหน้าของ Mr.R เด็กชายพบว่าใบหน้าของเขาอาบชุ่มไปด้วยเม็ดเหงื่อเกาะพรราว สีหน้าเครียดเขม็งแทบจะติดกับเมื่อไม่กี่นาทีก่อนลิบลับ เสียงปืนไรเฟิลผสมสานกับเสียงแลกรีวดวาดฝ่าอากาศยังดังไม่หยุด พร้อมๆ กับเสียงร้องโหยหวนของพวกมนุษย์ครึ่งสัตว์

สายน้ำจำลองกลายสภาพเป็นสายน้ำแห่งความตายที่เต็มไปด้วยซากร่างของพวกมนุษย์ครึ่งสัตว์ลอยเกลื่อน เลือดแดงสดที่ไหลจากร่างพวกมันแทบจะย้อมสายน้ำกลายเป็นสีแดงฉาน ลมวาทรีหอบเอากลิ่นคาวความตายโชยคลุ้งฟุ้งตลบจนทำให้พันธุรัตน์ต้องยกมือปิดจมูก

เสียงน้ำสาดกระเซ็นดังขึ้นท่ามกลางความมืด ขณะที่ร่างครึ่งสัตว์สองตัวโผล่จากผิวน้ำบริเวณกราบขวาของเรือใกล้กับจุดที่ Mr.R ยืนอยู่ พวกมันตัวหนึ่งนำวหอกยาวไปด้านหลังด้วยลักษณะต้องการจะพุ่งแทง ส่วนอีกตัวรีบพุ่งถลันเข้าหาเรือที่พวกเด็กชายโดยสารอยู่ โดยมีเป้าหมายที่พันธรัตน์

ด้วยกระบวนการคิดที่เหนือกว่าสัตว์ปกติทั่วไป ทำให้มันเรียนรู้ว่า เด็กชายร่างเล็กคือจุดอ่อนมากที่สุด และที่สำคัญ คนที่ผลาญชีวิตพวกมันไปอย่างมากมายอย่าง Mr.R ยังมีท่าทีหวั่นพ่วงกับเด็กชายร่างผอมบางผู้นี้

หากโจมตีใส่ทั้งสองคนพร้อมๆ กันก็จะเท่ากับเพิ่มโอกาสที่จะสังหารได้สำเร็จ เพราะ Mr.R จะถูกแบ่งสมาธิรับมือเพื่อปกป้องเด็กชาย และอาจทำให้เขากลายเป็นคนที่ได้รับความเสียหายจากการโจมตีเสียเอง

นั่นندا Mr.R ฉายประกายเหี้ยม ด้วยกระบวนการคิดอันฉับไว ชายหนุ่มใช้เวลาไม่กี่วินาที แยกแยะความสำคัญของเหตุการณ์เพื่อตัดสินใจรับมือ เขาวาดปากกระบอกปืนไรเฟิลเล็งไปยังร่างครึ่งสัตว์ที่พุ่งเข้าใกล้พันธรัตน์

เสียงปืนไรเฟิลลั่นสะท้าน ในขณะที่กะทันหันทำให้ชายหนุ่มเล็งยิงตำแหน่งสำคัญอย่างบริเวณส่วนหัวของมันพลาดไป คมกระสุนเจาะทะลวงเข้าที่กึ่งกลางหน้าอกของมัน เสียงร้องสยงดังลั่น หยาดน้ำสาดกระจ่ายเพราะเป้าสังหารของชายหนุ่มดันสะบัดด้วยความเจ็บปวด

ในขณะเดียวกันหอกยาวแหลมจากร่างครึ่งสัตว์ที่พุ่งเข้าใส่เขาพลันคุกคามเข้าใกล้ เพราะต้องแยกสมาธิไปรับมือกับอีกตัวที่โจมตี

เด็กชาย เมื่อ Mr.R หันกลับมาเขาก็พบว่า คมดอกพุ่งฝ่าอากาศจน
คุกคามเข้าประชิดใบหน้าเขาในระยะห่างแค่ไม่กี่คืบ

ด้วยปฏิกิริยาตอบรับอันฉับไว ชายหนุ่มเบี่ยงศีรษะหลบอย่างรวดเร็ว แล่สี่เงินยาวเหวี่ยงสะบัดขึ้นฟาดกระแทกเข้าใส่ดอก ดอกยาว
เบี่ยงออกจากใบหน้า แต่ในระยะกระชั้นชิดคมดอกยังกรีดบาดใบหน้า
ด้านซ้ายของ Mr.R จนเป็นแผลบางยาวจนเลือดซึม

การรับมือกับเหตุการณ์วิกฤตเมื่อครู่ทำให้ Mr.R ใช้พลังงาน
สมาธิไปมาก สภาวะหายใจของชายหนุ่มยิ่งถึกระชั้นจนแทบกลายเป็น
หอบหนัก เขาสูดหายใจเข้าลึกพยายามปลุกสติสมาธิให้กลับมา
แหลมคมมากที่สุดเพื่อรับมือกับเหตุการณ์

แต่เพียงไม่กี่วินาทีที่เขาพยายามคลายอาการตึงเครียดของ
ร่างกาย กลับเป็นจุดบอดให้อีกฝ่ายฉกฉวยโอกาส บริเวณแผ่นน้ำสีดำ
สนิทด้านหลัง Mr.R ปรากฏร่างครึ่งสัตว์เผือกโผล่ขึ้นอย่างเงียบงัน มัน
เงื้อมหอกยาวอย่างช้าๆ นัยน์ตาสีอำพันจ้องเล็งมายังชายหนุ่มที่เป็น
เป้าหมาย

ความจริง Mr.R ควรจะจับสัมผัสของมันได้ แต่เพราะเหตุการณ์
เมื่อครู่ทำให้ประสาทตอบสนองและรับรู้ของเขาตึงเครียดมากเกินไป
จนที่อด้านไปชั่วขณะ ทั้งๆ ที่ตอนนี้ร่างเดรัจฉานอยู่ห่างจากเขาไม่ถึง
สองเมตรด้วยซ้ำ แต่เอเยนต์หนุ่มก็ยังไม่รู้สึกตัว

มันเกร็งกำลังแขนเงื้อมหอกแหลมจนสุด เท่าที่คิดว่าหอกจะทรง
พลังมากพอที่จะพุ่งทะลวงศีรษะของเป้าสังหาร ในขณะที่มันเหวี่ยง
वादมือไปด้านหน้าเพื่อบรรลุลุจดหมาย

ปังงงง!

เสียงปืนคำรามลั่นพลันดังขึ้น คมกระสุนเจาะทะลวงเข้ากลางหัวของมัน คว้านทะลวงมันสมองสาครกระจาย จุดมุ่งหมายที่มันवादไว้สิ้นสูญ ร่างอันเต็มไปด้วยเกล็ดแข็งนํากะลี่ยดจมลงสู่ความมืดมิดภายใต้สายน้ำ ทั้งๆ ที่มือของมันยังอยู่ในลักษณะนิ้วหอยยาวจนสุด

Mr.R สะท้อนด้วยความตกใจ เขาหันไปมองด้านหลังตามสัญชาตญาณระว่างอันตรายที่กลับคืนมา ภาพที่เห็นคือร่างเดรัจฉานซึ่งถูกระเบิดสมองกำลังจมลงน้ำ เขาเหลียวมองไปยังทิศทางที่คาดว่ากระสุนจะพุ่งมา

พันธรัตน์ยืนหอบหายใจหนัก เด็กชายกุมกระชับปืนด้วยสองมือ ทิศทางที่ปากกระบอกปืนเล็งไปตรงกับจุดที่ร่างประหลาดสิ้นชีวิต คว้นขาวยังลอยคลุ้งออกมาจากปากกระบอกปืนในมือ

“คุณพันธรัตน์!”

Mr.R พุดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความตื่นตระคนสงสัย ชายหนุ่มรีบตรงเข้าไปหาเด็กชายที่ยืนแข็งอยู่ในลักษณะท่าทางของการเล็งยิง ดวงตาทั้งสองข้างยังมองเขม็งไปยังจุดที่ร่างประหลาดจมหายใบนํ้า พันธรัตน์ตอนนี้เต็มไปด้วยความตระหนกแตกตื่น

“ผมยิงมัน ะ...ผมยิงมัน” เด็กชายละล้าละลักติดขัด สัมผัสได้ว่าหัวใจตนเองเต้นระรัวฟาดกระแทกเข้ากับซี่โครงจนแทบจะกระดอนออกมาจากปาก ในหลายภารกิจที่ผ่านมาพันธรัตน์เห็นพวกเอเยนต์ผลาญชีวิตตัวประหลาดมานับไม่ถ้วนก็จริง แต่เป็นครั้งแรกที่เขาเป็นคนลงมือฆ่ามันเองกับมือ

ในสมองอัจฉริยะตอนนี้เต็มไปด้วยความสับสนเหลือประมาณ เขาเกร็งแข็งไปทั้งตัว เมื่อครู่นี้เขาเห็นมันโผล่ขึ้นจากนํ้ามาอย่างช้าๆ

ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม ก่อนที่เด็กชายจะตะโกนเตือนอันตรายให้ Mr.R รู้ มือทั้งสองข้างที่กุมปืนไว้กลับยกขึ้นลั่นไกใส่มันเสียก่อน

“คุณทำถูกต้องแล้วครับ ใจเย็นๆ”

เขาพูดพลางจับมือที่กุมกระชับปืนของเด็กชายที่อยู่ในลักษณะเล็งยิงให้ลดลงในระดับต่ำ Mr.R เข้าใจความรู้สึกของพันธมิตรนี้ดี ความรู้สึกที่ได้สัมผัสจากการฆ่าเป็นครั้งแรกนั้นแทบจะทำให้หัวใจหยุดเต้น เพราะเหตุผลของความถูกต้องและบาปบุญอย่างที่ได้รับรู้มาจากการสั่งสอนของแต่ละหลักศาสนาจะเข้าใจดีและหักล้างกันอย่างบ้าคลั่งในสมอง

ซ้ำร้ายเป้าสังหารของพันธมิตรนี้ยังเป็นร่างกึ่งสัตว์กึ่งคนที่มีลักษณะกายภาพบางส่วนคล้ายมนุษย์ด้วยแล้ว จึงแน่นอนว่าเด็กชายจะเกิดความสับสนจนควบคุมไม่อยู่ และ Mr.R ก็คิดไม่ผิด เพราะการผลาญชีวิตผู้อื่นครั้งนี้ร้ายแรงมากสำหรับพันธมิตร

ในชีวิตของเด็กชายแทบไม่เคยฆ่าสิ่งมีชีวิตอะไรที่มีขนาดใหญ่กว่ามดหรือยุงด้วยซ้ำ แต่เขากลับต้องผลาญชีวิตของร่างประหลาดที่มีลักษณะใกล้เคียงกับมนุษย์

“อะ...ผมฆ่ามัน ผมฆ่ามัน” เด็กชายยังพร่ำเพื่อสับสน

Mr.R ย่อตัวลงให้เท่ากับความสูงของพันธมิตร วางมือทั้งสองข้างลงบนไหล่ผอมๆ เขาบิบบลงไปเบาๆ ด้วยลักษณะต้องการให้เด็กชายผ่อนคลาย

“คุณพันธมิตรครับ นั่นไม่ใช่คน และคุณช่วยชีวิตผมไว้ หากคุณไม่ยิงมัน คนที่จะตายก็คือผม คุณอยากให้รูปแบบนั้นเกิดขึ้นหรือ?”

แค่เพียงคำพูดไม่กี่ประโยคของ Mr.R ดูเหมือนแทบจะทำให้สติ

ของพันธรัตน์ถูกดึงกลับมาโดยสมบูรณ์ แวตตาที่สับสนของเด็กชาย
แทบจะคลាយหายไปหมด

“คุณกำลังทำอะไรอยู่ครับ”

Mr.R กำชับด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน พยายามปลอบใจให้เด็กชาย
เข้มแข็ง พันธรัตน์ไม่พูดอะไรอีก เด็กชายเพียงยิ้มให้แก่ Mr.R เป็นรอยยิ้ม
อย่างมั่นใจ ในสายตาตรวจจาดจากพวกครึ่งสัตว์ที่จ้องมองมายังคน
ทั้งคู่ ภายในเวลาไม่ถึงนาทีที่คุยกัน พวกมันรู้สึกว้าวุ่นกำลัง
ประมาทและขาดความระแวดระวัง

ร่างที่เต็มไปด้วยเกล็ดสามร่างจึงผุดขึ้นจากสายน้ำมาอย่างช้าๆ
ในบริเวณที่พวกมันคิดว่าเป็นจุดอับสายตาของทั้งสองคน มันเงี้ยว
ยาวแหลมสามเล่มขึ้นพร้อมๆ กัน แต่คราวนี้เป้าสังหารกลับถูกจำกัด
เพียงหนึ่งเดียวนั่นคือ พันธรัตน์!

แต่ความคิดที่ว้าวุ่นยังไม่ทันบรรลุ เสียงปืนไรเฟิลยาวพลันลั่น
สะท้าน พวกมันหนึ่งในสามไม่มีโอกาสได้กรีดร้องด้วยซ้ำ คมกระสุน
สังหารพลันเจาะคว้านเข้าใส่หัวจนมันสมองสาดกระจาย และห่างจาก
เสียงลั่นกระสุนนัดแรกแค่นิดเดียว

เสียงจากปืนลั่นดังคำรามตามมาติดๆ ร่างครึ่งสัตว์ตัวที่เหลือถูก
คมกระสุนเจาะเข้ากลางหน้าอก ด้วยอานุภาพการทำลายที่เข้าไป
คว้านกล้ำเนื้อภายในและพุ่งทะลวงเข้าสู่หัวใจ ทำให้เสียงกรีดร้อง
สยองโหยหวนดังระงม มันดิ้นสะบัดจนหยาดน้ำสาดกระจายอยู่ชั่วอึดใจ
ก่อนจะจมลงสู่ความมืดมิดใต้ผืนน้ำ

โดยไม่ปล่อยให้พวกมันตั้งตัวทัน เสียงแลกรีดอากาศดังหวีด
แหลมตามมาทันที แล่คมกริบกรีดกระชากร่างที่เต็มไปด้วยเกล็ดตัว

สุดท้ายจนกลายเป็นแผลเหวอะหวะ หยาดเลือดแดงสดสาครกระเซ็น พร้อมเสียงร้องโหยหวน Mr.R พลิกข้อมือवादตวัดแล้ต่อ เขารู้ดีว่าการโจมตีเพียงครั้งแรกนั้นไม่เพียงพอที่จะดับลมหายใจของมันแน่

เอเยนต์หนุ่มตวัดแล้มัดรอบปากยาวแบบจระเข้ของมันตึงร่าง อปลักษณ์ไว้กับที่ไม่ให้ดำหนึลงน้ำ ก่อนจะยิงซ้ำด้วยไรเฟิลยาวเข้าที่ ศีรษะเพื่อดับลมหายใจ เขาหันไปมองพันธมิตรที่ด้านข้าง เด็กชายอยู่ในลักษณะถือปืนด้วยสองมือ ใบหน้ายังปรากฏอาการผื่นกล่ำกลืนอยู่บ้าง แต่แววดาตุคมกริบมันคงขึ้น

“แม่นมากครับ”

Mr.R ยิ้มพลางยกนิ้วหัวแม่มือให้แสดงความชื่นชม เมื่อครู่นี้ เด็กชายก็มีส่วนช่วยดับลมหายใจของพวกร่างอปลักษณ์หนึ่งในสาม ด้วยปืนสั้นของเขา

พันธมิตรรู้สึกอับจนถ้อยคำ เด็กชายทำได้เพียงผินยิ้มเจื่อนๆ ให้ Mr.R อาการประหม่าลดลงไปมากแล้วก็จริง แต่เขาก็ยังรู้สึกผิดแม้จะรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามคงไม่มีความรู้สึกแบบนี้เกิดขึ้นแน่ ขณะที่พวกมันกะชวกแหงร่างเขาทะเล่ด้วยหอกยาวแหลม

ถึงแม้จะมั่นใจมากขึ้น แต่เมื่อผอมๆ ทั้งสองข้างยังสั่นไม่หยุด พันธรัตน์แปลกใจด้วยซ้ำว่าทำไมเขาถึงลั่นกระสุนเข้าเป้า ทั้งๆ ที่เห็นเป้าหมายไม่ชัดและไม่มีพื้นฐานการยิงปืนมาก่อนเลยในชีวิต ถึงปืนที่ใช้จะมีขนาดเด็กพอมือของเขา แต่ด้วยพลังทำลายจากกระสุนที่ค่อนข้างสูงทำให้มันมีแรงถีบมาก ในการยิงแต่ละครั้ง มือของเด็กชายสับดสูงเกือบเหนือศีรษะด้วยซ้ำ

“เก็บนี้ไว้ด้วยครับ คาดว่าต้องใช้เพิ่มแน่ กดสลักด้านซ้ายใกล้ๆ

กับลูกไม่ะครับ เวลาจะเติมกระสุน”

Mr.R ยื่นเครื่องกระสุนกล่องหนึ่งให้พันธุรัตน์ เด็กชายรับมาด้วยความรู้สึกลำบากใจอย่างประหลาด ก่อนจะเก็บใส่กระเป๋า หมายความว่าในคืนนี้เขาจะต้องผลาญชีวิตเพิ่มอีกอย่างนั้นหรือ? แต่คิดก็ทำเอาความอึดอัดพุ่งทะลักจนจุกคอ...

Mr.R สาดสายตามกริบกวาดมองแผ่นน้ำดำสนิทเบื้องหน้าที่เต็มไปด้วยซากร่างสัตว์ครึ่งคนเกลื่อนกระจาย ถึงสถานการณ์ฝ่ายเขาจะดูได้เปรียบมากขึ้น พันธุรัตน์ที่เขาคิดว่าอาจจะกลายเป็นเหยื่อของพวกเขามันได้ทุกเวลากลับมีเขี้ยวเล็บป้องกันตัวได้พอสมควร

แต่ชายหนุ่มก็ยังหวั่นใจ กระสุนทุกนัดที่เขาลั่นใส่พวกมันหมายถึงหนึ่งชีวิตเดรัจฉาน ตอนนี้ Mr.R ลั่นกระสุนไปแล้วสามสิบเจ็ดนัด รวมกับสองศพด้วยฝีมือพันธุรัตน์ ทั้งหมดเท่ากับสามสิบเก้าศพ

แต่มากกว่ายี่สิบนาทีที่ที่ผ่านมาพวกมันโถมโหมเข้าโจมตีอย่างบ้าคลั่ง ไม่มีความกลัวตาย ถ้าหากเป็นแบบนี้ต่อไป กระสุนไรเฟิลที่เขาเตรียมไว้คงไม่พอรับมือแน่ ไม่ต้องพูดถึงกระสุนปืนสั้นของพันธุรัตน์ที่เหลือเพียงกล่องเดียว แม้จะรวมเข้าแล้วจำนวนกระสุนก็ยังไม่พอยู่อี

เพราะฉะนั้นปัญหาสำคัญเฉพาะหน้าคือหาทางเอาตัวรอดจากสถานการณ์นี้เร็วที่สุด ตอนนี้พวกเขายังมาได้ไม่ถึงครึ่งทางด้วยซ้ำยังเจอวิกฤตอันตรายแบบนี้เข้าอย่างจัง หากผืนผ้าเดินทางต่อไปไม่ว่าเขาอาจจะเจอเรื่องร้ายมากกว่านี้

ในเมื่อเดินทางไม่ได้ก็ต้องถอยและหาทางติดต่อกับพวกที่เหลือหลังจากนั้นค่อยวิเคราะห์หรือแผนการเพื่อเดินทางต่อ ขณะที่ Mr.R กำลังคาดการณ์คดีวิเคราะห์ ชายหนุ่มไม่ได้ลดความระแวดระวังลง

แม้แต่น้อย นั่นทำให้เขาสังเกตเห็นความผิดปกติบางอย่าง

ความผิดปกติที่สังเกตพบคือความเงียบบงบ...

ตลอดเวลาเกือบยี่สิบนาที พวกมันกระหน่ำโจมตีเข้าใส่เขา แต่จู่ๆ ทำไมถึงหยุดหายไปเฉยๆ หากคิดในแง่ดี พวกมันอาจจะขยาดกลัวหรือไม่ทั้งหมดก็คงกลายเป็นศพจากฝีมือพวกเขาไปแล้ว แต่...

Mr.R คิดว่าเรื่องราวคงไม่ง่ายดายขนาดนั้น เพราะสัญญาณเตือนอันตรายของเขามันเริ่มร้องเตือนขึ้นมา พันธรัตน์ที่อยู่ด้านข้างสังเกตเห็นสีหน้าที่ทวีความวิตกของ Mr.R

“มีอะไรเหรอ” เด็กชายเอ่ยถามพลางกวาดมองไปตามทิศทางสายตาของ Mr.R ที่กำลังมองเหมิงไปทั่วสายน้ำเหมือนหาอะไรบางอย่าง

“ระวังไว้นะครับ บางทีอาจจะมียะไรไม่ปกติ” Mr.R เอ่ยขึ้นโดยไม่หันมามอง สมมติทั้งหมดของเขากำลังทุ่มไปกับความพยายามหาคำตอบถึงความไม่ปกติที่เขาสงสัย

“บางทีพวกมันอาจจะตายหมดแล้วก็ได้ล่ะ!” พันธรัตน์พูดขึ้นถ้าเป็นอย่างนั้นจริงเขาคงรู้สึกดีขึ้นมากที่คืนนี้เขาอาจจะไม่ต้องผจญชีวิตตัวอะไรอีก

“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะครับ” Mr.R พูดขึ้นเรียบๆ นัยน์ตาทั้งคู่ฉายประกายกร้าวคมกริบ

แต่ดูเหมือนคืนนี้สิ่งที่พันธรัตน์ต้องการคงไม่สมหวัง มีเสียงวัตถุหล่นกระทบผิวน้ำดังขึ้นเบาๆ ไม่ดังไปกว่าเสียงก้อนหินเล็กๆ หล่นลงน้ำ แต่ก็ไม่รอดจากสายตาระแวดระวังของ Mr.R ชายหนุ่มเหลียวมองไปยังทิศทางที่เสียงดังขึ้นทันที

เขาเพ่งมอง แต่ก็พบเพียงความมืด

ในฉับพลันความเย็นวาบพลันแล่นปราดขึ้นทั่วแผ่นหลังเขาพร้อมกับการรับรู้สัมผัสสังหารที่ประดังเข้ามาอย่างกะทันหัน ทันใดนั้นเรือพายขนาดเล็กที่ Mr.R และพันธมิตรนี้โดยสารเกิดสั่นโคลงรุนแรงจนแทบยืนไม่อยู่

สำหรับ Mr.R เขาเหยียดหยัดเท้าทั้งสองข้างประคองร่างเอาไว้ได้ แต่พันธมิตรทนแรงสะเทือนไม่ไหว ภายหลังล้มลง Mr.R ใจหายวาบ เขาสัมผัสได้ถึงอันตรายที่กำลังจะประดังเข้ามาจากสัญชาตญาณที่ร้องลั่น

“ระวัง!”

เขาตะโกนแตกตื่น ทิ้งสิ่งที่ถือไว้ ใช้มือซ้ายกระชากร่างของพันธมิตรจนลอยขึ้นมา เสียงแตกทะลุดังขึ้นทันที ปลายแหลมของหอกแทงทะลุผ่านท้องเรือบริเวณที่พันธมิตรล้มอยู่เมื่อครู่ขึ้นมา หาก Mr.R ถูกใจคิดเข้าไป เด็กชายคงถูกคมหอกแทงทะลุกลางหลัง

ชายหนุ่มวาบพันธมิตรลงข้างๆ เขาในบริเวณที่คิดว่าปลอดภัย พลางสาดสายตาเกรี้ยวกราดไปยังหอกยาวที่แทงทะลุท้องเรือขึ้นมา

“บัดซบ!”

Mr.R ตะคอกอย่างคลั่ง ในช่วงขณะหนึ่งของความคิดเขาโทษตนเองที่ชะล่าใจเกินไป เพราะเหตุวิกฤตที่บีบรัดเข้ามาทำให้มองข้ามสิ่งสำคัญที่สุด ในแม่น้ำพวกเขามีที่หยั่งเท้ายืนเพียงแค่เรือพายลำเล็กๆ หากพวกมันรู้มโนคติโดยเฉพาะจุดที่เรือ ไม่ให้เขามีพื้นที่ได้เปรียบ ผลสุดท้ายย่อมหมายถึงความตายที่รออยู่ได้น้ำ

ไม่กี่วินาทีให้หลัง หอกยาวแหลมพลันพุ่งทะลุแทงท้องเรือมาก

กว่าสิบครั้ง เรือเล็กที่สร้างจากไฟเบอร์กลาสโคลงโหวนแรง น้ำไหลทะลักเข้ามาในห้องเรือจนกราบเรือแทบจะจมหายลงไปในน้ำ

Mr.R กัดฟันอย่างเดือดดาล โทษเพียงความประมาทของตนเองที่ทำให้เหตุการณ์ยิ่งเลวร้ายสาหัส เขาคาดไม่ถึงว่าพวกเลวเดรัจฉานจะมีความฉลาดเพียงพอที่จะดำเนินแผนการแบบนี้ หรือไม่อย่างนั้นใครบางคนที่ควบคุมพวกมันอยู่อาจจะเป็นผู้ที่ออกคำสั่งดำเนินแผนการ

น้ำทะเลลักเข้ามาตามรอยทะเลาะมากกว่าสิบจุดมากขึ้นทุกที ขณะที่เรือเล็กเริ่มจมลึกลงในแผ่นน้ำดำมืด Mr.R เหลียวมองไปด้านข้างอย่างรวดเร็ว เขาพบว่าความตระหนักกำลังเข้าสู่ใจมพันธมิตรน์จนอาการประหม่นายชัดในดวงตาสีน้ำตาล

เอเยนต์หนุ่มกัดฟันแน่น พร้อมกับตัดสินใจเด็ดขาดในทันที เขาตระหนักได้ว่าควรจะดำเนินการอย่างไรต่อไป Mr.R พุ่งถลันเข้าหาพันธมิตรน์

“ขอโทษนะครับ”

Mr.R เอ่ยสั้นๆ เขาใช้มือซ้ายที่ไว้แล้วรวบปกคอเสื้อของเด็กชายขึ้นมา ดึงกระซางจนร่างผอมลอยขึ้นจากพื้น ในเวลาแค่ไม่กี่วินาทีชายหนุ่มเกร็งกำลังวาดมืออย่างรวดเร็วเหวี่ยงร่างผอมจนลอยคว้างฝ่าอากาศ

“ที่เหลือฝากด้วยนะครับ”

Mr.R เพียงเอ่ยประโยคสั้นๆ สักทีก่อนที่ร่างผอมจะลอยคว้างไปกลางอากาศ ทำเอาพันธมิตรน์ได้แต่มองงง ภาพสุดท้ายที่เด็กชายเห็นมันคือเรือพายที่ตนเองโดยสารมากำลังจมลงพร้อมๆ กับ Mr.R

“Mr.R!” พันธรัตน์ตะโกนสุดเสียงเท่าที่จะทำได้ แต่ความเร็วขณะที่ร่างลอยคว้างไปกลางอากาศทำให้เด็กชายเห็นสภาพแวดล้อมกลายเป็นภาพพร่าพรายไม่ชัดเจนเพราะความเร็วขณะที่ร่างลอยอยู่กลางอากาศ

พันธรัตน์ครางหนักๆ เมื่อร่างกระแทกเข้ากับสัมผัสที่บอกชัดว่ามันคือพื้นดิน Mr.R เหวี่ยงร่างของเขาขึ้นมาจากเรือที่กำลังจะจมจนรอดพ้น ทำให้บริเวณที่เด็กชายอยู่ตอนนี้คือปากซ้ายของแม่น้ำจำลอง

พันธรัตน์ทรงตัวลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว เด็กชายกวาดมองไปรอบตัวเขาพบกับปารกแน่นทึบเบื้องหน้า ความผิดปกติที่เขารับรู้เมื่อครู่ทำให้สมองอัจฉริยะสามารถคาดเดาอะไรบางอย่างได้เลือนราง

พันธรัตน์พุ่งตัวอย่างรวดเร็วไปยังริมน้ำ ภาพที่เห็นสะกดเด็กชายจนได้แต่ยืนแข็งทื่อ เขาเห็นเรือพายลำเล็กที่ตนเองโดยสารมากำลังจมลงพร้อมๆ กับ Mr.R ที่พยายามกระเสือกกระสนต่อต้านกลุ่มเดรัจฉานครึ่งคนที่ถาโถมเข้าใส่

ในที่สุดเรือทั้งลำก็จมหายลงสู่ผืนน้ำมืดสนิท ผิวน้ำที่สาดกระจายพุ่งทะลักบอกชัดว่าได้เกิดการประจันหน้าเช่นฆ่าเอาชีวิต

“Mr.R !”

พันธรัตน์ตะโกนสุดเสียงแต่ก็ทำได้แค่เพียงเปล่งเสียงตะโกนถึงจะกะทันหันแต่เด็กชายยังจำคำพูดสุดท้ายที่ชายหนุ่มฝากไว้ เขาทรุดร่างลงนั่งบนพื้นดินอย่างหมดหวัง ความเสียใจที่ตนเองอ่อนแอเกินไปเอ่อท่วมจนร่างจมมลันสะท้าน เด็กชายพยายามสงบสติที่แทบแตกกระเจิง ในความสับสนมหาศาลซึ่งกระหน่ำใส่สมองของเด็กชายมีเพียงความคิดเดียวเท่านั้นที่ผุดขึ้นมา เขาต้องรีบช่วย Mr.R

พันธรัตน์ว่ายน้ำไม่เป็น หากเด็กชายผิวนกระโจนลงน้ำด้วยความต้องการจะช่วย Mr.R โดยไม่คิดให้รอบคอบคงไม่ต่างอะไรจากกรรณหาที่ตาย เด็กชายเหลียวมองรอบตัวอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งสายตาของเขากระทบเข้ากับวัตถุที่พอจะอยู่ในความต้องการ

พันธรัตน์พุ่งถลันเข้าหาท่อนไม้ยาวท่อนหนึ่ง อย่างน้อยหากมีท่อนไม้ยาวเขาก็อาจจะจุดตั้งร่าง Mr.R ขึ้นมาจากแม่น้ำแห่งความตายได้ ขอเพียงชายหนุ่มคว่ำจับมันไว้

แขนผอมๆ ของพันธรัตน์จับตึงท่อนไม้ให้เคลื่อนไหวอย่างยากลำบาก ท่อนไม้มีขนาดค่อนข้างยาวและใหญ่ พลละกำลังที่เขามีจึงทำได้แค่เคลื่อนไหวขยับมันไปได้เชื่องช้า ความมุ่งมั่นทำให้เด็กชายกัดฟันเกร็งกำลังเท่าที่มียกมัน

ขณะกำลังจะหันด้านหนึ่งของท่อนไม้ลงไปในน้ำ นัยน์ตาสีอำพันที่อาบด้วยความอำมหิตกำลังจ้องเขม็งมายังพันธรัตน์อย่างมุ่นรำย ในป่าจำลองริมแม่น้ำเกิดเสียงต้นไม้ปาหญ้าเคลื่อนไหว บ่งบอกว่ามีอะไรบางอย่างกำลังพุ่งฝ่าปารกชฎพุ่งเข้ามาหาเขา อาการหวาดผวาชายขึ้นในแววดตาของพันธรัตน์ เด็กชายเงยหน้ามองไปตามเสียงที่กระตุกขวัญ ในความมืดทะมึนเขาพบเพียงเงารางเลื่อนของอะไรบางอย่างขนาดใหญ่กำลังโถมเข้าใส่ตนเอง แต่วินาทีนี้ไม่ต้องเดาให้เปลืองสมองเขาก็คงรู้ดีว่ามันคือร่างของอะไร

ด้วยสัญชาตญาณ พันธรัตน์ยกปิ่นขึ้นตั้งไปยังทิศทางที่ร่างประหลาดโถมเข้าใส่ อาการประหม่าหวาดกลัวบังคับให้น้ำที่สอดอยู่ในโกรงโกปิ่นเหนียวล้นกระสุนใส่ทันที

ปังงงงง!

เสียงปืนคำรามแผดร้อง ตามมาด้วยเสียงร้องโหยหวนอย่างเจ็บปวด เดรัจฉานครึ่งสัตว์ที่หมายชีวิตของพันธมิตรน์ ถูกแรงผลักของกระสุนล้มหายลง มันดิ้นพล่านก่อนจะสิ้นชีวิตเพราะพิษบาดแผลจากคมกระสุนที่ทะลวงเข้ากลางอก

เด็กชายหอบหายใจหนัก สัมผัสได้ถึงความรู้สึกกดดันหนักที่โถมทับเข้าใส่ร่างผอมจนแทบขยับไม่ไหว มือทั้งสองข้างที่กระชับด้ามปืนเล็งไปข้างหน้าสั่นระริก ไม่ว่าจะด้วยความโชคร้ายหรืออะไรก็ตาม เขาสามารถสยบร่างประหลาดที่หมายชีวิตตนเองไว้ได้หวุดหวิด

ในแนวป่าจำลองริมลำน้ำปรากฏภาพที่ทำเอาพันธมิตรน์สั่นสะท้าน เด็กชายพบว่านายตำรวจสีเหลืองอำพันนับสิบคู่โผล่โผลงขึ้นกลางความมืดจับจ้องเขาอย่างมึนร้าย

มือผอมๆ ที่กระชับปืนสั่นระริก ความหวาดกลัวเกาะกุมร่างผอมจนแข็งที่ทำได้แค่มองไปพวกเดรัจฉานที่ซ่อนอยู่ในเงามืดซึ่งพร้อมจะฝังคมเขี้ยวฉีกกระชากร่างเขา

“ไป! ไม่ต้องเป็นห่วงอะไรทั้งนั้น ไป!”

จู่ๆ เสียงตะโกนพลันกระชากสติที่สับสนของพันธมิตรน์กลับมา เขาหันไปมองตามเสียง ภาพที่เห็นคือร่างของ Mr.R กำลังผลุบโผล่อุ้มน้ำ ชายหนุ่มยังไม่ตายและดูเหมือนว่ากำลังเป็นฝ่ายกุมความได้เปรียบ

“Mr.R คุณ...คุณ”

ความหวาดหวั่นกังวลส่งผลให้น้ำเสียงของพันธมิตรน์ติดขัด แต่ก็สรว์รอยยิ้มให้แก่พันธมิตรน์ เขาคิดกังวลว่าตนเองอาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ Mr.R เสียทำสิ้นชีวิต แต่ภาพที่เห็นช่วยให้คลายกังวลไปมากกว่า

ครึ่ง

“ไป ไป! พวกมันก็แค่ตะกวดกระจอก ผมสัญญาว่าจะต้องตามคุณไปแน่ ไป!” Mr.R ตะโกนดังลั่น ขณะที่ร่างพุ่งผลุบขึ้นเหนือน้ำเป็นระยะ แสดงถึงสถานการณ์ที่กำลังโรมรันถึงจุดรุนแรง

“อีกครั้งชั่วโมงที่จุด D ตามแผนสำรอง ผมจะไปพบกับคุณ!”

“ได้!” พันธรัตน์ขานรับ รู้สึกได้ถึงความมั่นใจที่เพิ่มมากขึ้น ถึงแม้ Mr.R จะตกอยู่ในสภาพที่คิดว่าจะเสียเปรียบ แต่ที่ท่าของชายหนุ่มบอกต่อเด็กชายว่าเขายังเชื่อมั่นในตัวของ Mr.R ได้ นัยน์ตาของเด็กชายปราศจากอาการสับสนในทันที

พันธรัตน์มองไปยังร่างประหลาดที่กำลังจะถาโถมเข้าโจมตี Mr.R การตัดสินใจอันมั่นคงที่กลับมาเพราะความไว้วางใจในตัว of Mr.R ทำให้เด็กชายตัดสินใจได้เฉียบคมขึ้น เขาเลือกที่จะหนีมากกว่าเสี่ยงปะทะ

พันธรัตน์เกร็งกำลังขาผอมๆ พาร่างพุ่งทะยานไปยังด้านตรงข้ามกับพวกเดรัจฉานอย่างรวดเร็ว

Mr.R ที่ลอยคออยู่ในแผ่นน้ำดำมืดมองร่างผอมที่ห่างออกไปอย่างพอใจ นึกยิ้มเยาะตนเองที่ทำเป็นปากเก่ง พุดสร้างเชื่อมั่นให้พันธรัตน์ ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วเขาแทบไม่มีความมั่นใจด้วยซ้ำว่าจะมีชีวิตรอดไปทำตามคำสัญญาได้แค่ไหน

นัยน์ตาของชายหนุ่มฉายประกายเหี้ยมอำมหิตขึ้นเมื่อเขารับรู้ได้ถึงสัมผัสสังหารที่แผ่ออกมาร่างเดรัจฉานนับสิบที่พุ่งเข้าใส่เขาทั่วทุกทางจากใต้น้ำ การประมาทแค่เพียงอึดใจย่อมหมายถึงความตายที่จะถูกเขี้ยวฉีกกระชากร่างจนขาดเป็นชิ้น

“มากันเยอะขนาดนี้ คงมีหนังพอทำกระเป๋ได้อีกหลายใบ!”

Mr.R เคঁ้นเสียงลอดไรฟันตามแบบฉบับการปลุกกำลังใจของตนเอง ก่อนที่เขาจะพาร่างดิ่งทะยานกลับลงสู่ได้นำเพื่อเปิดฉากสังหาร ต่อแต่นี้ไปผลแพ้ชนะที่จะออกมาขึ้นอยู่กับว่าใครคือผู้ที่เหนียวกว่า!!

